

Kriterier for tildeling af daginstitutions- og dagplejepladser

Ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at anse Århus kommunes instruktion af 29. december 1979 om anvisning af børn til kommunens daginstitutions- og dagplejepladser for at være stridende mod bistandsloven, dennes bindende forudsætninger, almindelige forvaltningsretlige grundsætninger eller socialministeriets cirkulære nr. 69 af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem. Efter instruksen skulle bl. a. forældre, der kunne få indtægtsgivende arbejde, hvis deres børn fik plads, have en vis fortrinsstilling.

FOB nr. 80.543

(J. nr. 1980-666-038).

I skrivelse af 9. juni 1980 klagede Pædagogisk Kartel for Pædagogstuderendes Landsråd over den stilling, som socialministeriet i skrivelse af 13. marts 1980 til landsrådet havde taget til landsrådets anmodning i skrivelse af 26. februar 1980 om, at socialministeren greb ind over for Århus kommunes forvaltning af tildeling af daginstitutions- og dagplejepladser efter kommunens instruktion af 28. december 1979 om anvisning af børn til disse pladser. Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning udstedte den 28. december 1979 en intern instruktion om anvisning af børn til daginstitutions- og dagplejepladser. Instruktionen havde følgende indhold:

»Hvor forældre eller en af forældrene, hvor den anden i forvejen har arbejde, kan dokumentere, at de kan få et indtægtsgivende arbejde, hvis deres barn kan optages i en daginstitution/dagpleje, skal pladsanvisningen sikre disse forældres børn plads forud for andre.

Det samme gælder i følgende tilfælde:

Når barselsorlov ophører, og arbejdet skal genoptages.

Når der er tale om, at en enlig forsørger er under uddannelse, og hvor den pågældende uddannelse endeligt afsluttes inden for de kommende 6 måneder.

Når der er tale om, at gifte/samboende, hvor den ene kan få eller har indtægtsgivende arbejde, og den anden er under uddannelse, og hvor uddannelsen endeligt afsluttes inden for de kommende 3 måneder.

Undtagelsesvis kan der ud over ovenstående situationer fremkomme andre, hvor der må tages specielle hensyn, således over for børn med ganske særlige vanskeligheder og tilfælde, hvor der ydes hjælp til en privat pasningsordning. Endvidere ved overgang fra døgninstitution til daginstitution, - særligt akut opståede problemer, som eventuelt kan medføre, at barnet må fjernes fra hjemmet o. lign.«

»Ventelistegruppen af 15. november 1979« rettede i skrivelse af 16. januar 1980 henvendelse til socialstyrelsen om instruksen.

Ventelistegruppen anførte bl. a., at der var to grupper af forældre - de studerende og de arbejdsløse - som ved instruksens efterlevelse aldrig ville kunne få anvist en daginstitutions- og dagplejeplads til deres børn. Gruppen henviste til, at der i Århus kommune var 2.983 børn på venteliste - de fleste med et akut behov.

Gruppen fandt, at instruksens var en omgåelse af socialministeriets cirkulære nr. 69 af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem, pkt. 38 ff, om optagelse i institution m.v. (jfr. nærmere nedenfor).

Om konsekvenserne for *studerende* af instruksens anførte gruppen:

Cirkulærets bestemmelse om udearbejdende forsørgere var i instruksens omformuleret til forældre med »indtægtsgivende arbejde«. Dette indebar, at uddannelse ikke blev accepteret på linje med erhvervsarbejde.

Om konsekvenserne for *arbejdsløse* af instruksens anførte gruppen:

På grund af den lange venteliste ville pladsanvisningen næppe være i stand til med så kort varsel, som der ofte ville være behov for, at anvise en daginstitutions- og dagplejeplads, således at den arbejdssøgende fik mulighed for at tage det indtægtsgivende arbejde, som det kunne dokumenteres, at den pågældende havde fået.

I anledning af klagen fra gruppen anmodede socialstyrelsen i skrivelse af 23. januar 1980 Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning om en udtalelse. Forvaltningen afgav udtalelse af 5. marts 1980 til socialstyrelsen, jfr. nedenfor.

Folketingets socialudvalg stillede i skrivelse af 5. februar 1980 spørgsmål til socialministeren om, hvorvidt hun agtede:

»... at gribe ind i anledning af, at Århus kommune har indført nye generelle retningslinjer for børns optagelse i daginstitutioner eller dagpleje, således at man i strid med socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem, punkterne 38-44, udelukker børn af uddannelsessøgende forældre, arbejdsløse og enlige forsørgere fra at få anvist pasningsmuligheder for deres børn.

...«

I skrivelse af 26. februar 1980 til folketingets socialudvalg henviste socialministeriet til den nedenfor gengivne bestemmelse i pkt. 38 i socialministeriets cirkulære nr. 69 af 29. marts 1976 om institutionerne under kommunerne og om visse særlige plejehjem (daginstitutionscirkulæret) og til socialministeriets »Social Meddelelse nr. 0-21-78« (af 5. januar 1978) om særlige børnepasningsproblemer i forbindelse med anvisning af arbejde til ledige (gengivet nedenfor). Socialministeriet anførte herefter:

»...

De foreliggende retningslinjer fra Århus kommune om anvisning af børn til daginstitutioner, herunder den kommunale dagpleje, foreskriver, at pladsanvisningen skal sikre plads til børn af forældre, der kan dokumentere, at de kan få indtægtsgivende arbejde, hvis deres børn kan få en dagforanstaltning, plads, eller hvor tilsvarende forhold foreligger med hensyn til snarlig beskæftigelse.

Endvidere indeholder retningslinjerne bestemmelser om sikring af plads til børn i særligt vanskelige situationer.

Socialministeriet finder ikke, at de retningslinjer, der følges i Århus kommune, er i strid med de vejledende retningslinjer, der er udsendt fra centralt hold, idet de alene foreskriver, hvad der især bør lægges vægt på ved optagelsen, og ikke udelukker bestemte grupper af børn fra optagelse.

En sådan opregning af grupper af børn, der forlods bør have adgang til plads, vil imidlertid i en situation med knaphed på daginstitutionsforanstaltninger medføre, at andre grupper af børn ikke i samme omfang og ikke uden en vis ventetid kan opnå plads.

...«

Pædagogstuderendes Landsråd anmodede i skrivelse af 26. februar 1980 socialministeriet om at gribe ind over for Århus kommunes forvaltning af tilde-
ling af daginstitutionspladser efter instruksen.

Landsrådet anførte bl. a. følgende:

»...

I instruktionen hedder det bl. a., at anvisning af børn til daginstitutionerne herunder den kommunale dagpleje skal ske, »når der er tale om, at en enlig forsøger er under uddannelse, og hvor den pågældende uddannelse endeligt afsluttes inden for de kommende 6 måneder«.

Vi finder dette i strid med socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem, hvor det bl. a. hedder, »at det sociale udvalg (i Århus magistraten) ved anvisning af børn til daginstitutioner skal tage særlig hensyn til:

a) børn af enlige, b) børn, hvor begge forældre er udearbejdende, c) søskende til børn, der allerede er anbragt i institution og d) børn med særlige pædagogiske og sociale behov«.

Af det her citerede fra cirkulæret fremgår det klart, at der i cirkulæret er lagt vægt på barnets tarv. Dette finder vi ikke er tilfældet i instruktionen fra Århus kommune. Af instruktionen fremgår det tydeligt, at der lægges vægt på, om forældre, der søger daginstitutionsplads, inden for en overskuelig tid (3-6 måneder) vil være i stand til at skaffe sig indtægtsgivende beskæftigelse, der således vil sætte dem i stand til at betale for institutionsopholdet.

Det skal yderligere fremhæves, at dette er i modstrid med intentionerne i bistandsloven. Der skal her henvises til folketingets bemærkninger, hvor bl.a. er fremført, at afgørende for om der kan ydes bistand *ikke* er om den pågældende er pensionist, værnepligtig, erhvervshæmmet osv. Dette kan kun betyde, at der ikke kan laves særlige retningslinjer for dele af befolkningen, herunder uddannelsessøgende. Der skal her yderligere henvises til Sociale meddelelser 0-98-77, hvor socialministeriet i 1976 har udtalt, at en kommune ikke kan fastsætte generelle regler om, at børn af arbejdsløse forældre ikke kan optages i eller udmeldes af daginstitution eller dagpleje. Dette understreger kun det før nævnte om intentionerne i bistandsloven.

Vi finder, at de samme principper må ligge til grund, når der er tale om uddannelsessøgende, da disse ikke vil være i stand til at tage erhvervsmæssig beskæftigelse. Særligt skal det fremhæves, at der på den uddannelse, vi repræsenterer, børnehave- og fritidspædagoguddannelsen, er mødepligt, hvilket yderligere gør, at disse studerende ikke kan tage erhvervsarbejde, uden at dette får uddannelsesmæssige konsekvenser. Da uddannelsen ydermere er en typisk kvindeuddannelse (ca. 85 pct. af de studerende er kvinder), gør det denne gruppe yderligere afhængig af institutionspladser, for at kunne gennemføre studiet.

Der skal dog i den forbindelse gøres opmærksom på, at det ikke er et specielt problem for de pædagogstuderende, men et generelt problem for de uddannelsessøgende i dette tilfælde i Århus kommune.

...«

I anledning af klagen fra *ventelistegruppen* redegjorde Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning i udtalelsen af 5. marts 1980 til socialstyrelsen for indholdet af instruksen. Forvaltningen anførte videre:

»...

Instruktionen må opfattes som en retningslinje for prioriteringen af de behov for optagelse i daginstitution, der forudsætningsvis kommer til udtryk i pkt. 38 i socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem.

Det er magistratsafdelingens opfattelse, at den i det nævnte punkt i cirkulæret indeholdte opregning af grupper, der bør tilgodeses ved visiteringen til daginstitutioner, ikke er udtryk for en prioritering, men at det ved bistandslovens § 72 er overladt til det sociale udvalg - det vil for Århus kommunes vedkommende sige magistraten (dennes 3. afdeling) - at foretage en prioritering inden for de rammer, der afstikkes af daginstitutionscirkulærets pkt. 38. Man finder, at instruktionen af 28. december 1979 klart er forenelig med sidstnævnte bestemmelse og med de øvrige regler i daginstitutionscirkulæret.

Det er i øvrigt magistratsafdelingen bekendt, at socialudvalgene i adskillige kommuner foretager en prioritering, der svarer til den, der er indeholdt i afdelingens nævnte instruktion af 28. december 1979.

Endvidere skal man anføre, at instruktionen ikke bryder med det princip, at der i hvert enkelt tilfælde ved besættelsen af en ledig plads i en daginstitution skal anlægges en helhedsvurdering, og at instruktionen således ikke er udtryk for, at bestemte grupper af børn på forhånd er afskåret fra at få anvist plads på daginstitutionerne.

Til belysning heraf kan det anføres, at der på de århusianske daginstitutioner årligt skal nybesættes ca. 5.000 pladser (på grund af flytning, udmeldelse, ibrugtagning af nyoprettede institutioner osv.), og at gruppen af forældre, der kan indgå i et arbejdsforhold, såfremt de kan få pasningsmuligheder for deres børn, selvsagt er af langt mindre omfang.

Man kan derfor ikke give klagerne medhold i, at de uddannelsessøgende efter de fastsatte regler generelt vil være uden muligheder for at opnå daginstitutionsplads til deres børn i Århus kommune. På børnehaveområdet er det således stort set muligt at efterkomme efterspørgslen, og der er heller ikke grund til at antage, at instruktionen vil få nævneværdig indflydelse på fritidshjemsområdet. Tilbage er således alene aldersgruppen 0-2 år, hvor de studerende imidlertid heller ikke kan siges at være uden mulighed for at opnå daginstitutionsplads. Dette vil kun være tilfældet, når der på ventelisten er opført børn, hvis forældre befinder sig i de situationer, der er nævnt i forvaltningens instruktion af 28. december 1979.

Der er således ikke tale om, at instruktionens retningslinjer strider mod de principper, der ligger til grund for den af socialministeriet truffene afgørelse, som er refereret i »Sociale Meddelelser« nr. 0-98-77 af 15. november 1976, og instruktionen skal således forstås på den måde, at der i »sammenstødtilfælde« skal tages særligt hensyn til de grupper af ansøgere, der er nævnt i instruktionen.

Når man har valgt at prioritere disse grupper særligt højt, skyldes det, at man anser afhjælpningen af en arbejdsløshedssituation for at være en sådan mod-

vægt mod sociale begivenheders indtræden - og/eller fastholdelse af sådanne begivenheders følgevirkninger - at det som altovervejende hovedregel må siges at være i børnenes interesse, at dette hensyn tilgodeses i videst mulig udstrækning ved besættelsen af ledige daginstitutionspladser.

...«

I skrivelse af 13. marts 1980 - i anledning af klagen fra *Pædagogstuderendes Landsråd* - henviste socialministeriet til ministeriets svar i skrivelsen af 26. februar 1980 til folketingets socialudvalg. Ministeriet fandt ikke, at landsrådets skrivelse gav grundlag for en ændret vurdering.

I skrivelse af 10. april 1980 tog socialstyrelsen stilling til *ventelistegruppens* henvendelse af 16. februar 1980.

Socialstyrelsen refererede den ovenfor delvist gengivne udtalelse af 5. marts 1980 fra Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning. Socialstyrelsen anførte herefter, at styrelsen var:

»... enig i den af Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning givne fortolkning af socialministeriets cirkulære af 29. marts 1976, pkt. 38, hvorefter de heri under punkterne a)-d) nævnte hensyn, der særligt bør tages ved bestemmelse om optagelse i daginstitution, ikke er angivet i prioritetsorden, men kan prioriteres af det sociale udvalg.

Det er i øvrigt socialstyrelsens opfattelse, at de retningslinjer, der følges i Århus kommune, ikke er i strid med de vejledende retningslinjer, som er udsendt fra centralt hold, og heller ikke er i strid med den i forvaltningsretten generelt gældende lighedsgrundsætning, idet de alene foreskriver, hvad der især bør lægges vægt på ved optagelse, og ikke generelt udelukker bestemte grupper af børn fra optagelse.

Den omtalte instruktion kan i en situation med knaphed på daginstitutionspladser medføre, at andre grupper af børn ikke i samme omfang og ikke uden en vis ventetid kan opnå plads. Denne konsekvens medfører imidlertid ikke, at instruktionen efter socialstyrelsens opfattelse strider mod bistandsloven og de retningslinjer, der er udstedt af socialministeriet om anvendelse af loven.

Socialstyrelsen finder herefter ikke grundlag for at foretage videre i sagen.«

I Pædagogisk Kartels klage til mig i skrivelsen af 9. juni 1980 over socialministeriets besvarelse i skrivelsen af 13. marts 1980 anførte kartellet, at efterlevelse af instruksen i praksis betød, at visse grupper af forældre på forhånd blev stillet dårligere end andre. Den vurdering af behovet for en institutionsplads, som forvaltningen måtte forventes at foretage, fandt kartellet ikke var rigtig. Arbejdsløse og studerende havde ikke mindre behov for institutionspladser end andre, og studerendes behov kunne ikke vurderes ens. Kartellet henviste herved til, at der inden for visse uddannelser er mødepligt.

Kartellet fandt endvidere, at efterlevelse af instruksen indebar, at der ikke blev foretaget et skøn i hvert enkelt tilfælde ved daginstitutioner.

I en udtalelse af 25. august 1980 i anledning af kartellets klage til mig henviste Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning til forvaltningens udtalelse af 5. marts 1980.

I en udtalelse af 12. september 1980 i anledning af klagen henviste socialstyrelsen til udtalelsen fra Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning og til styrelsens skrivelse af 10. april 1980.

I en udtalelse af 9. oktober 1980 i anledning af klagen henholdt socialministeriet sig til det, socialstyrelsen havde anført.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til Pædagogisk Kartel:

»Følgende lovbestemmelser m.v. er af betydning ved min bedømmelse af sagen:

§ 69, stk. 1 og 3, og § 72 i bistandsloven, jfr. nu lovbekendtgørelse nr. 333 af 27. juni 1980, har følgende indhold:

§ 69, stk. 1 og 3:

»Kommunalbestyrelsen skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for børn og unge, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger.

...

Stk. 3. Socialministeren fastsætter vejledende regler for institutionernes ledelse og drift.«

§ 72:

»Bestemmelse om optagelse i en daginstitution træffes af det sociale udvalg.«

Socialministeriet har - formentlig (til dels) på grundlag af bistandslovens § 14 og § 69, stk. 3, - udfærdiget cirkulære nr. 69 af 29. marts 1976 om institutioner under kommunerne og om visse særlige plejehjem (daginstitutionscirkulære). Cirkulærets pkt. 38 og pkt. 39, stk. 1, har følgende indhold:

Pkt. 38:

»Bestemmelse om optagelse i en daginstitution træffes af det sociale udvalg i forældrenes (barnets) opholdskommune, jfr. bistandslovens § 72.

Det sociale udvalg bør særligt tage hensyn til følgende børn:

- a) Børn af enlige og børn, der er henvist fra anden myndighed eller speciallæge.
- B) Børn, hvor begge forældre er udearbejdende.
- c) Søskende til børn, der allerede er anbragt i institution.
- d) Børn med særlige pædagogiske eller sociale behov.«

(Jeg bemærker, at jeg er enig med Århus kommunes social- og sundhedsforvaltning, socialstyrelsen og socialministeriet i, at pkt. 38, litra a)-d), ikke angiver en prioritetsorden således, at de børn, der er omtalt under a), går forud for børn under b) osv.).

Pkt. 39, stk. 1:

»Bestemmelsen i bistandslovens § 72 betyder, at der inden for social- og sundhedsforvaltningen må tilrettelægges *en central pladsanvisning*, der

omfatter alle daginstitutioner i kommunen ... I tilfælde, hvor dagplejefor-
midlingen administreres særskilt, bør det sikres, at også disse pladser
indgår i vurderingen af, hvor barnet bedst vil kunne trives ...«

I den ovenfor omtalte »Sociale Meddelelse« af 5. januar 1978 (nr. 0-21-
78) fra socialministeriet om lediges børnepasningsproblemer er anført
følgende:

»...

Arbejdsministeren har under samråd med folketingets arbejdsmarkeds-
udvalg den 2. november 1977 givet tilsagn om, at arbejdsformidlingen vil
tage særlige hensyn ved anvisning af arbejde til personer, der har van-
skeligt ved at få deres børn passet.

Arbejdsdirektoratet er i denne anledning blevet anmodet om at rette hen-
vendelse til arbejdsformidlingskontorerne »om ved anvisning af arbejde
til personer, som har børnepasningsproblemer, at anlægge en samlet
vurdering af de pågældendes situation.

Til ledige, der på grund af problemer med pasning af mindre børn har
vanskeligt ved at tiltræde et arbejde uden varsel, skal der således så vidt
muligt anvises arbejde med nogle dages respit, så de kan nå at løse de-
res børnepasningsproblemer.

Det bemærkes, at dette ikke indebærer en fravigelse af princippet om, at
de pågældende skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet.«

Efter arbejdsministeriets anmodning skal man herved samtidig henlede
de sociale udvalgs opmærksomhed på de lediges særlige børnepas-
ningsproblemer.«

Efter den gengivne bestemmelse i bistandslovens § 72 træffes bestem-
melse om optagelse i en daginstitution af det sociale udvalg. Ud over
denne bestemmelse indeholder bistandsloven ikke regler, der direkte an-
går spørgsmålet om visitation til daginstitutioner. Visse generelle kriterier
kan dog anses for forudsat på grundlag af lovens § 69 og denne lovbe-
stemmelses forarbejder. Efter § 69, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen
sørge for, »at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for
børn og unge«. Socialministeren anførte under førstebehandlingen af bi-
standslovforslaget i januar 1974, at baggrunden for at lægge opgaven ud
til kommunerne var, at disse var nærmest til at bedømme, hvordan et
problem kunne løses i det lokale område. Ifølge socialministerens svar
på et spørgsmål i folketinget den 14. februar 1979 (Folketingstidende
1978/79, spalte 6613 ff) indebærer denne bedømmelse, »at det nødven-

dige antal pladser i daginstitutioner for børn og unge skal dække *det faktiske sociale og pædagogiske behov* i kommunen«.

Hovedsynspunktet efter bilstandsloven og cirkulæret fra 1976 er utvivlsomt, at visitation til daginstitution/dagpleje skal ske ved en konkret vurdering på grundlag af pasningsbehov og behov (i øvrigt) ud fra pædagogiske og sociale hensyn. Denne opfattelse ligger også til grund for socialministeriets udtalelse i »Social Meddelelse« nr. 0-98-77 (af 1. april 1976) om »... at det ikke er i overensstemmelse med principperne bag bilstandslovens afsnit om dagpleje og daginstitutioner med tilhørende cirkulærestemmelser, hvis en kommune fastsætter *generelle* regler om at børn af arbejdsløse forældre ikke kan optages i eller skal udmeldes af dagplejen eller af daginstitutionen ...«

Der er imidlertid efter min mening ingen hindring for, at socialministeriet/socialstyrelsen - således som det er sket ved pkt. 38 i cirkulæret fra 1976 (suppleret med »Social Meddelelse« nr. 0-21-78) - kan fastsætte visitationsregler om hensyn, der skal indgå i grundlaget for de konkrete visitationsafgørelser, og i forbindelse hermed om en vis prioritering af de relevante hensyn. Sådanne regler skal naturligvis holde sig inden for bilstandslovens regler og bindende forudsætninger, jfr. ovenfor, og respektere almindelige forvaltningsretlige grundsætninger; reglerne må således ikke føre til usagligt begrundet forskelsbehandling; jeg bemærker herved, at regler som udformet i pkt. 38 i cirkulæret af 1976 (suppleret med »Social Meddelelse« nr. 0-21-78) ikke kan give grundlag for kritik.

De enkelte kommuners sociale udvalg har en tilsvarende beføjelse til at fastsætte visitationsregler - med den yderligere begrænsning, at sådanne regler skal holdes inden for rammerne af centralt fastsatte regler (pkt. 38 i cirkulæret fra 1976 m. v.). En kommunes sociale udvalg kan fastsætte regler, hvorved retningslinjerne i pkt. 38 i cirkulæret af 1976 nærmere uddybes (specificeres), eventuelt således, at der inden for cirkulærestemmelsernes ramme sker en yderligere prioritering, og eventuelt suppleres - blot det respekteres, at de i cirkulæret nævnte hensyn skal tillægges en særlig prioritet.

Jeg finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at anse Århus kommunes instruktion af 29. december 1979 for at være stridende mod bilstandsloven, dennes bindende forudsætninger, almindelige forvaltningsretlige grundsætninger eller cirkulæret af 1976 m.v.

At instruktionens 1. afsnit giver udtryk for en høj prioritering af et særligt hensyn til børn af forældre, hvis aktuelle opnåelse af beskæftigelse er afhængig af børnepasning, kan ikke i sig selv give anledning til kritik. Jeg henviser herved til, at denne prioritering er vel stemmende med princip-

pet i pkt. 38, litra b), i cirkulæret af 1976 og med hensigten med »Social Meddelelse« nr. 0-21-78. For så vidt der bliver tale om en forskelsbehandling i forhold til (fortsat) arbejdsløse og uddannelsessøgende forældre, kan denne forskelsbehandling ikke ud fra retlige synspunkter kritiseres som usagligt begrundet. Jeg bemærker i øvrigt, at pkt. 38 i cirkulæret af 1976 ikke indeholder udtrykkelige tilkendegivelser specielt vedrørende arbejdsløse og uddannelsessøgende.

Isoleret læst må instruktionens 1. afsnit anses for at være for vidtgående ved at give de der omtalte børn en absolut fortrinsret; men bestemmelsen modificeres ved instruktionens påfølgende bestemmelser, herunder bestemmelsen i sidste stk., på en sådan måde, at jeg ikke finder at have tilstrækkeligt grundlag for at anse bestemmelsen for at være stridende mod cirkulæret af 1976 m.v.

Jeg finder herefter ikke at have tilstrækkeligt grundlag for at foretage videre i anledning af klagen over socialministeriets besvarelse i skrivelsen af 13. marts 1980 af henvendelsen fra Pædagogstuderendes Landsråd.«